

Intervenció a l'assemblea local de Lleida d'ERC, en motiu de l'elecció del cap de llista de les eleccions municipals de 2019. 23 maig 2018

Miquel Pueyo i París

Bon vespre. Gràcies per la vostra atenció.

M'agradaria començar explicant-vos què he estat fent des del mes de gener de 2011, quan vaig ser substituït com a delegat del Govern a Lleida. Vaig tornar a la universitat, vaig canviar la filologia pel periodisme i la comunicació audiovisual, vaig escriure –conjuntament amb Ernest Benach– un llibre sobre la mort, vaig acompanyar la meua mare durant els seus darrers tres anys de vida, entelats per la batalla contra l'Alzheimer –per això sóc voluntari del grup Alfa de la Fundació Maragall– i, finalment, fa una mica més de dos anys, van arribar les meues dues filles, que han canviat totalment la meua vida. La majoria sabeu perfectament què significa això. Ah, i també m'he casat. Perdona, Eva. Ens va casar l'alcalde d'Àger, que alguns de vosaltres segur que coneixeu.

Amb la saturació que deixen 7 anys de responsabilitats polítiques, la temptació és retirar-se, anar-se'n i callar. Jo vaig optar per enretirar-me sense marxar del tot i em vaig situar en els marges. Crec que cal limitar el temps que una persona dedica a una responsabilitat política. Mai més de 8 anys, perquè voler estar sempre en tot és més aviat una feblesa.

Des de 2011, he tingut uns 1.600 alumnes de 20 a 25 anys que no militen –amb alguna excepció, oi Núria?– en cap partit ni sindicat, però molts són actius en el seu espai vital o es mobilitzen per objectius concrets: la solidaritat amb els refugiats, la lluita contra la precarització laboral o les agressions contra les dones. Ells i elles, que són la primera generació que s'haurà d'enfrontar a una mobilitat social descendent i molts dels quals, tanmateix, creuen en l'efecte de la bondat de les accions d'unes persones envers unes altres, m'han ajudat a llegir alguns dels canvis que està experimentant la nostra societat. Per exemple, han reforçat la meua convicció que els partits són institucions importants, però que no són les úniques que fan política. Que han de lluitar contra una forta tendència endogàmica i, per tant, han de comptar amb les organitzacions cíviques voluntàries i socials, i amb els nous models de mobilització que les xarxes socials, per exemple, propicien, i que ho han de fer amb honestedat i capacitat d'autocrítica, sense caure en la temptació d'instrumentalitzar la riquesa i la diversitat del teixit social.

Legítimament us podeu preguntar per què finalment us demano que em féu confiança per assumir aquesta responsabilitat, per liderar un equip i per impulsar una aliança estratègica oberta i transversal amb aquells i aquelles que aposten per les llibertats nacionals i personals, per una manera de fer política diferent, per un empoderament ciutadà autèntic, més enllà dels

rituals electorals, i per un canvi global, europeu, nacional i –naturalment– lleidatà. Hi ha raons objectives per creure que l'objectiu de governar des de la Paeria és possible i la gravetat de les circumstàncies –tenim companys i companyes a l'exili i a la presó, voleu res de més urgent i escandalós?– ens obliga a replantejar-nos-ho gairebé tot i a reflexionar sobre què pot fer o què ha de fer cadascú de nosaltres, en el moment actual, més que no pas en quins són els nostre somnis o les nostres il·lusions.

Per a nosaltres, gent d'Esquerra, la política és com una cursa de relleus, subordinada a una estratègia global que no sempre coincideix amb les expectatives de cadascú. A mi em va donar el relleu –i moltes altres coses– l'estimat Víctor Torres. El vaig passar al Benet Tugues, que en pau descansi, perquè no volia ser més de vuit anys fora de la meua feina i de la meua vida privada. Anys a venir, per disciplina, vaig abandonar la secretaria de Política Lingüística –una missió que m'apassionava– per entomar la responsabilitat de la delegació del Govern, de la mà del Jaume Gilabert. A la Paeria hem fet, en els darrers anys, una feina clau, de la mà del Xavier Sáez, de la Montse Bergès i del Carles Vega, a qui el partit demana ara que contribueixi a l'esforç de constituir un govern legítim i que conservi, al mateix temps, la nostra representació municipal, i el Carles ha respost amb una generositat i una elegància que cal agrair. Tant ell com el Josep Maria i la Núria es mereixen el nostre reconeixement.

En el meu cas, us estalviaré les reflexions de caire familiar, professional i personal que m'he fet i que m'han fet, durant els darrers mesos. ¿N'hi ha prou de confessar-vos que m'he sentit afectuosament empès a donar aquest pas i que agraeixo mostres de confiança que no cal que detalli? Això no té tanta importància, al capdavall. Crec que tota vida es construeix sobre algunes intuïcions fonamentals, sovint les de la joventut, que confereixen a la personalitat de cadascú la seua identitat singular. He fet 60 anys i tinc la impressió d'haver adquirit els primers fonaments d'una maduresa que serà molt diferent de la del meu pare, per exemple, però que inclourà intangibles d'una llarguíssima corrua de relleus generacionals.

Mon pare tenia dos oficis (en el comerç, durant la setmana, i com a bateria en una orquestra, les tardes i nits del cap de setmana), així que suposo que no devia dormir gaire per poder passar amb mi tantes hores com recordo. Mon pare, que em va fer voltar tots els racons de la Lleida dels 60, era tan exigent com sentimental. Em va ensenyar a fer-me la clenxa, a tocar la bateria, una mica de solfeig... Durant molt de temps vaig creure que eren esforços insubstancials, petites manies sense importància. Ara que tinc més anys que els que ell tenia quan, després de dormir un parell d'hores, s'aixecava per dur-me a buscar molsa per al pessebre, crec que finalment començo a entendre el sentit de les seues il·lusions i de les seues exigències.

Crec en una revolució política sense violència i sense odis. Crec també que el canvi a Lleida no és només possible, sinó imprescindible, si no volem que la ciutat reculi, en els propers anys. Existeix un risc clar, en tractar-se d'una ciutat mitjana, de quedar-se desconnectada de la regió econòmica que pivota al voltant de Barcelona i l'eix costaner, i també de la xarxa del sud europeu. És per això que cal desenvolupar un pla estratègic i un model de ciutat que eviti la

seva decadència i n'asseguri la rellevància. Aquest és igualment un objectiu transcendental per al conjunt de Catalunya i dels catalans, i, per tant, és un repte legítim que serà seguit amb atenció, dins i fora de Lleida.

Un canvi que també es percebi en les formes i en les actuacions. Els republicans hem d'impulsar i exercir polítiques de conciliació, enteses com un exercici de corresponsabilitat, no només per part dels homes, sinó també per part de les institucions. Si no donem rellevància a l'àmbit familiar i personal, és a dir, a allò que permet el desenvolupament vital, la reproducció de l'espècie i les tasques de cura, no pot haver-hi ni felicitat personal ni relació igualitària entre homes i dones, tant en l'àmbit públic com en el privat.

Personalment no crec en la utilitat dels dinars de feina ni dels sopars de festa, defenso la sobrietat i la senzillesa voluntària en l'exercici de la política, rebutjo l'omnipresència prepotent del polític que vol ser a tot arreu i a tota hora, que no es desplaça mai a peu o en transport públic i que necessita un seguici permanent. M'agrada la discreció en l'atenció que han estat afectats per un tragèdia. No m'agrada passejar-me com una atracció de fira, ni tan sols per l'Aplec del Caragol. No m'agraden les plaques commemoratives ni la conversió de la vida pública en un seguit de fartaneres subvencionades.

M'agrada escoltar les persones, m'agrada assumir les meues responsabilitats familiars, m'agrada més ser que tenir, m'agrada donar prioritat a la profunditat dels moments senzills i mantenir a ratlla les temptacions de la vanitat.

Crec sincerament que no tinc enemics. No estic contra ningú ni m'interessa la confrontació. Sí que estic a favor d'una nova realitat i d'una altra manera de fer les coses; fins i tot les que ens diuen que són impossibles, perquè les decisions s'han de prendre de manera transparent i democràtica i no acceptar mai que tal cosa s'ha fet sempre així o que alguns temes no es poden tocar.

Crec també en la força de la comunitat i en el valor de la diversitat. Quan ens unim, multipliquem aquesta força i és també la comunitat la que ens cura i ens proporciona empara. Sense els petits, els pobres, els dèbils, els ancians o els malalts, la nostra comunitat seria dolorosament incompleta. Sense integritat no hi ha influència i nosaltres —que som els hereus dels fundadors de Joventut Republicana de Lleida, l'any 1901, dels Torres i dels Perenya— hem de buscar les dues coses i comprometre'ns — com va dir el president Lincoln, en un cèlebre discurs— amb el govern del poble, pel poble i per al poble.

En els propers mesos, ens caldrà escoltar moltes persones; per exemple les que tenen de 18 a 35 anys i no voten perquè estan convençudes que res no pot canviar i que "tots són iguals"; haurem de buscar fórmules per incorporar la veu del 21% de lleidatans i lleidatanes situats en la zona de risc de pobresa i la d'aquest 20% de lleidatans i lleidatanes que tenen arrels foranies

i que actualment no tenen ni veu ni presència a la Paeria ni en el debat ciutadà. Més endavant, ens haurem d'explicar amb senzillesa, centrar-nos en els temes importants i presentar-los de tal manera que convidem a passar a l'acció. Haurem de buscar, –a banda del lògic equilibri de gènere– representativitat sectorial, diversitat de sensibilitats, competència professional i política, fortalesa i equilibri personal, i avançar generosament i sense presses cap a la confecció d'una llista que integri els diversos valors i perfils del republicanisme progressista.

Les millors organitzacions –Esquerra ha lluitat sempre per ser-ho– estan constituïdes per petits grups de persones unides entre elles, de vegades amb independència de les estructures jeràrquiques, i el comportament d'aquestes persones –tots nosaltres– té una gran influència en els resultats de l'organització. Per guanyar les properes eleccions municipals és imprescindible que els 200 militants locals d'Esquerra –i tots aquells que vulguin incorporar-se a un projecte de canvi per a Lleida– actuem com a superconnectors. Què són els superconnectors? Ni més ni menys que aquelles persones que inspiren confiança, posen en contacte altres persones, no es reserven la informació i constitueixen una força transformadora poderosa.

Hem de tornar a posar les persones al centre de la vida i de la política, que ha estat ocupat, en els darrers anys, pels diners, el sistema bancari i els oligopolis. La política som nosaltres, persones amb creences, emocions i somnis. Una ciutat és viva quan conserva la capacitat d'indignar-se, de reaccionar i de commoure's, i nosaltres la tenim, aquesta capacitat.

El que compta no és la identitat, sinó la identificació i la nostra nació i la nostra ciutat han d'oferir a tothom les oportunitats per construir el seu propi projecte vital, amb dignitat, respecte i il·lusió. És justament quan també la política ens fa dissortats i ens entristeix, quan exerceix la violència sobre les persones i separa els pares i mares dels seus fills, que ens adonem que la felicitat té també una dimensió política, a banda de la individual. Catalunya i la llibertat són una mateixa cosa –assegurava el president Companys- i els enemics de l'una sempre ho han estat de l'altra. Les llibertats nacionals de Catalunya i les llibertats i els drets de la ciutadania sempre han estat estretament lligats, i si avança l'una ho fan també les altres. Som un poble viu, una nació en moviment, però hem de bastir una ciutat més ambiciosa, més lliure i més solidària, centrada en la il·lusió col·lectiva i democràtica per la llibertat i pels drets de totes les persones.

M'he allargat una mica més del que tocava, però crec que havia de donar resposta a moltes preguntes. Gràcies per la vostra paciència. Permeteu-me únicament que acabi, abans de sotmetre a la vostra consideració la meua candidatura, recordant una frase de Max Weber que sempre he tingut molt present, des que als 29 anys vaig asseure'm, per primer cop, al Parlament de Catalunya: “És completament cert que, i així ho prova la Història, que en aquest món no s'aconsegueix mai allò possible si no s'intenta un cop i un altre cop allò impossible.”

M.P.